

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Ἐκτον ἔτος τοῦτο εἶναι,
κι' ἔδρα πάλιν αἱ Ἀθῆναι.

Ἐτος χίλια δεκακόσα κι' ὀγδοήκοντα ἑννέα,
καὶ αὐτὸς ὁ χρόνος θάχῃ περισσεύματα γενναῖα.

Ὁ Ρωμῆς τὴν ἑβδομάδα — μόνο μιὰ φορὰ θὰ βγαίνει,
Κι' ὅταν ἔχω ἐξυπνάδα — κι' ὅποτε μοῦ κατεβαίνει.
Συνδρομητὰς τὰ δέχωμαι — διότι τοὺς ἀνέχομαι,
μοναχὰ 'στὰς Ἑπαρχίας — καὶ 'στὸ Ἐξωτερικόν,
ἐπειδὴ καιροὺς πτωχείας — τρέχει τὸ Ἑλληνικόν.
Συνδρομὴ γιὰ κάθε χρόνο — φράγκα δώδεκα καὶ μόνο,

γιὰ τὰ ξένα ὅμως μέρη — δεκαπέντε καὶ 'στὸ χέρι.
'Αλλ' ἐδῶ συνδρομηταὶ — δὲν θὰ γίνωνται ποτέ,
κι' ὅσα φύλλα κι' ἂν κρατῇς — δὲν περνᾷς συνδρομητῆς.
Κι' οὔτε θέλω νταραβέρι — μὲ κανένα κανονιέρη.
Γράμματα καὶ συνδρομαὶ — ἀποστέλλονται σ' ἐμέ.
Μές 'στῶν φόρων τὴν ἀντάρα — κι' ὁ Ρωμῆς μας μιὰ δεκάρα.

Τοῦ μηνὸς Σεπτεμβρίου ἑννέα
καὶ κεσσάτι πολὺ ἀπὸ νέα.

Ἐξήντα πέντε ποῦντος καὶ διακόσα,
ἢ ἐφεδρεῖα ἔρχεται σφριγῶσα.

Μερικὰ Κρητικά.

Ὁ Σακῆρ Πασσᾶς τῆς Κρήτης
τὰ φερμάνια δὲν ἀφίνει...
σὰν καλὸς δικαιοκρίτης
ὅπως θέλει ἔτσι κρίνει.

Καὶ φωνάζει θυμωμένος
πῶς θὰ πάθῃ ξαφνικὸ
ὁποῖος Κρητικὸς σπασμένος
δὲν προδώσῃ Κρητικό.

Καὶ τὴ ράχη ὅλων δέρνει
καὶ δεμένους τοὺς κρατεῖ,
καὶ τὰ ὅπλα των τοὺς πέρνει
καὶ γυμνοὺς τοὺς παραιτεῖ.

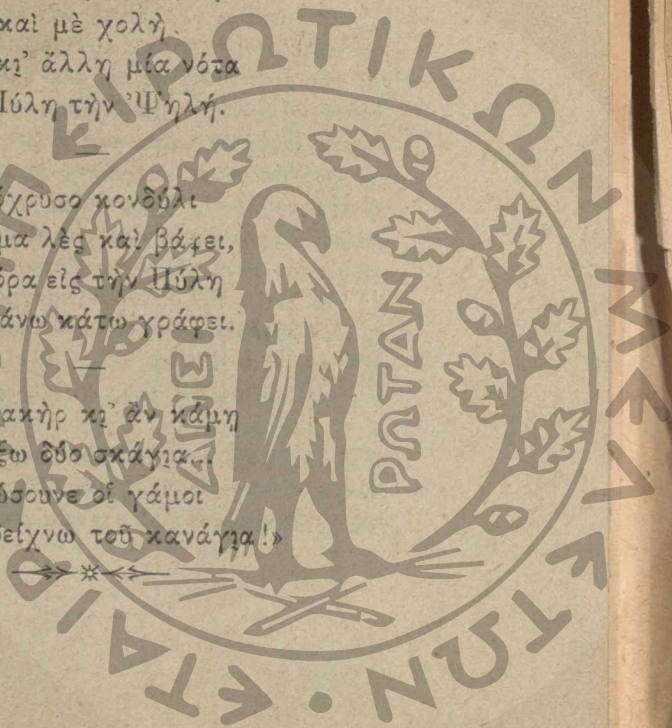
Κι' ἐξορίζει ὅσους θέλει
καὶ γυναῖκες καὶ παιδιὰ,
καὶ 'στοὺς ἄλλους παραγγέλλει
νὰ μὴ βγάζουν τοιμουδιά.

Καὶ ὁ γέρο Ψήλορείτης
σκύβει τούτῃ τῇ φορὰ,
καὶ τὰ πράγματα τῆς Κρήτης
πᾶνε πάλι μιὰ χαρά.

Κι' ὁ Τρικούπης ὅπως πρῶτα
μὲ θυμὸ καὶ μὲ χολή
στέλλει κι' ἄλλη μία νότα
εἰς τὴν Πύλη τὴν Ψηλή.

Καὶ τόλ' ὀχρὸς κοινὸν
εἰς τὸ αἷμα λὲς καὶ βάττει,
καὶ μὲ φόρα εἰς τὴν Πύλη
τέτοι' ἀπάνω κάτω γράφει.

«Ὁ, τι ὁ Σακῆρ κι' ἂν κάρῃ
δὲν θὰ ρίξω ὁδὸ σκάγια...
ἄς τελεωθῶσιν οἱ γάμοι
καὶ τοῦ δείγνῳ τοῦ κανάγια!»

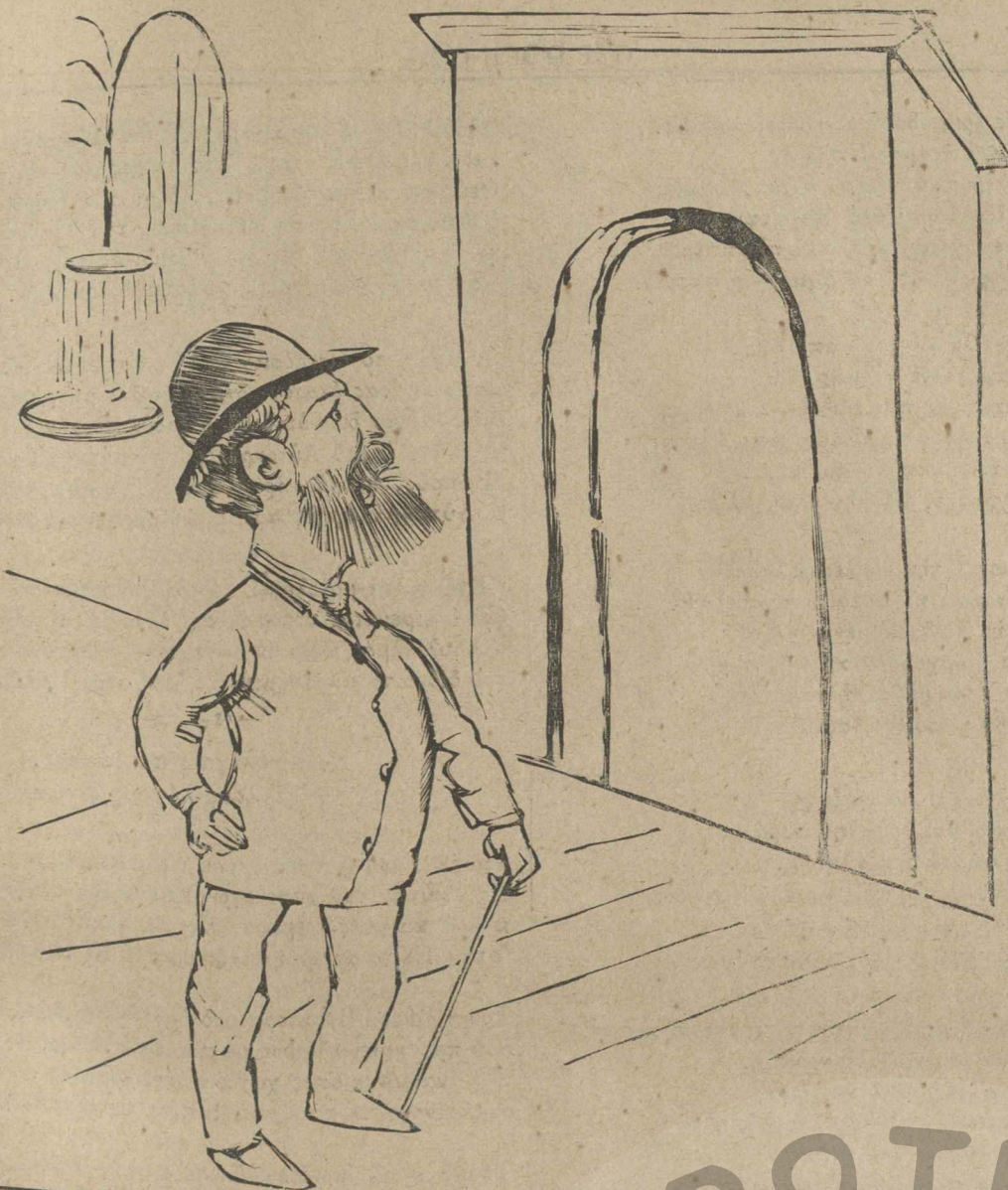

Φασουλής και Περικλέτος,
ο καθένας νέτος σκέτος.

- Φ.—Σήκω άμέσως, Περικλή, και 'στο φτερό νά είσαι.
Π.—Γιατί;
Φ.—Διότι 'γρήγορα 'στά δπλα προσκαλείσαι.
Π.—Μίλα καλά...
Φ.—Είς τάγματα, κηφηναρμό, και πάλι...
ο κύριος Πρωθυπουργός την πίστι θά μάς βγάλει.
Π.—Βρέ τί μου λές;
Φ.—Είς προσοχήν... επ' ώμου τ'οπλον φέρε,
Θωρακοφόρε, γαϊδάρε, Ουδσάρε, Γρεναδιέρε.
Ταράμ, ταμάμ... έμπρός, μωρέ... θά έλθ' ή έφεδρεία.
Π.—'Αλλά γιατί, βρέ άδελφέ, ή τόση φασαρία;
γιατί και πάλιν κουδαιούν έφεδρους άρον άρον;
μήπως γιατί διπλίζονται τά στίφη των Βουλγάρων;
ή μή γιατί διπλίζεται σπουδαίως κι' ή Σερβία,
γι' αυτό κι' έμάς είς τάγματα μάς προσκαλούν έν βίαι;
Ούτε διότι άπειλούν τά των Βουλγάρων στίφη,
ούτε διότι άκονούν είς την Σερβίαν ξίφη,
ούτε διότι ο Σακήρ τούς Κρήτας εξορίζει,
ούτε διότι πρό καιρού μπαρούτι μάς μυρίζει,
ούτε διότι πόλεμος έπίκειτ' έπί θύραις,
ούτε διότι άργησαν και οι δδοστρωτήρες,
άλλά διότι τενεκές και ήσο και θά είσαι
γι' αυτό και μόνον. Περ κλή, 'στά δπλα προσκαλείσαι.
Π.—Δέν σ' έννω, βρέ Φασουλή, σαφέστερον όμιλεί,
νά μή σ' άστράψω έξαφνα ξανάστροφο σφοντύλι.
Φ.—'Όσο σαφώς κι' άν όμιλώ δέν έννοεις καθόλου,
καθόσον είσαι πάντοτε κανάγιας του διαβόλου.
'Ο Αυτοκράτωρ έρχεται των Γερμανών, γαϊδουρι,
γι' αυτό μονάχα γίνεται τό νέο νταβατουρι,
για τό τουτό μόνον προσκαλούν τάς των έφεδρων τάξεις
και τάλλα τά συντάγματα, που είναι νά τρομάξουν.
Πρέπει κι' ο Κάιζερ νά 'δω πως κι' ή πατρίς μας έχει
στρατόν έτοιμοπόλεμον και άρτια στελέχη,
και πως 'μπορούμε, Περικλή, άν άκουσθώ άντάρα,
νά πέσωμε είς την Τουρκία με το Κορνά την κλάρα
και τόν Σακήρ νά κάνουμε ως είδος κυνημά
και νά τόν φάμε και αυτόν 'στόν φοθρνο καπαμά.
Νά! δι' αυτήν την σοδαρήν πραγματικώς αίτίαν
έκ νέου συγκαλούμεθα είς την έπιστρατείαν,
κι' εταν ίδω ο Κάιζερ τούς 'Ελληνας Ουδσάρους,
τούς πελταστάς και τούς φιλους και τούς λοιπούς γαι-
[δάρους,
εταν και ος είς την γραμμήν κυτάξω προς τος άλλους,
τότε κι' εκείνος θά γενή της δόξης μας ντελάλης
και ως συμμάχους του στενούς θά μάς άνακηρύττει

- και θά μάς 'πώ «χαλάλ σας, μωρέ παιδί, κι' ή Κρήτη
'κι' άν δέν σάς είναι άρκετή 'Ελλήνων Γρεναδιέροι,
'σας δίδομεν και μερικά των Μακεδόνων μέρη.»
Κι' έμεις θά υποτάξωμεν 'Ιλλυριούς και Θράκας,
και τότε πιά την κλάρα του θά κρύψω και ο Τράκας
και όλα τότε, Περικλή, θά είναι γάλα μέλι
και νόταις ο Πρωθυπουργός 'στόν Β' μαρκ δέν θά στέλλω
κι' άν στείλω και καμμιά φορά, ή Δύσις θά τρομάξει,
κι' ουτε 'στά σκουπίδια του κινεί θά την πετάξει,
κι' ουτε ο Β' μαρκ, Περικλή, θά την προσέξει μόνον
όπόταν θά ένωχηθώ από κοιλίας πόνον.
Τοιαύτην έχ' ή πρόσκλησις μεγάλην σημασίαν
και κρίνε, σέ περκαλώ, τό πράγμα κτ' ούσαν,
άν και τοιαύτα πράγματα δέν τά κατακλημόνης
και μένεις πάντα κούτσουρο και χήχας μπεχλιόνης.
Π.—'Εννόησα ή πρόσκλησις εκείνη τί σημαίνει
κι' ο νοός μου όλος σταμπά και είς έκστάσεις μένω
κι' άν είναι μόνον δι' αυτό, προσέρχομαι με θάρρος,
και γίνομαι, βρέ Φασουλή, προς τό παρόν Ουδσάρο.
Φ.—Γίνε Ουδσάρος, πελταστής, και δ,τι άλλο θέλεις,
και άρχισε όγρήγορα παιάνας ν' άπαγγέλλης,
και παρατάξου 'στην γραμμήν με την στολήν Δραγόνου,
διότι τό συμπλήρωμα έτήμανε του χρόνου,
και φόρεσε άμπέχωνας, χιτώνας και σκελέας,
και χαλυδίνους θώρακας και περικεφαλαίους
με της Μεδούσης κεφαλής κι' έσθ' ότε και ήσπούρης,
στάσου δλόρθος, Περικλή... μή φαίνεσαι καμπούρης...
μήν ξύνης τά όπίσω σου... προς τά έμπρός μή σκύδης...
θεώρησόν με άτενώς... τί μύτη σου μην τρίδης...
φανού άντάξις υδός των εύκλεών προγόνων,
μεταμορφώσου πάραυτα είς όνον και Δραγόνον,
και τίμησε τό έθνος σου, τό γένος, τ'ονομά σου,
και δείξε είς τόν Κάιζερ τό μέγ' άνάστημά σου,
άν θέλεις νά γενούν αυτά που είπα περκαίνω...
Π.—'Ο, τι προστάξεις, Φασουλή, εκείνο και θά κάνω.
Φ.—Καλόν νομίζω νά έλθω κι' ή 'Ελνοφρουρά,
άλλά κι' οι χωροφύλακες νά έμβουν 'στη σειρά,
κι' όλ' ή 'Ελλάς προς τό παρόν στρατόπεδον νά γινώ
και δίχως στέμμα, Περικλή, κανέναν νά μη μείνι.
Π.—Είς τοούτο συμφωνώ κι' έγώ...
Φ.—Πανστρατιάν κηρύττω...
'Ο Αυτοκράτωρ έρχεται... ο Αυτοκράτωρ ζήτω.
'Στά δπλα σύ, μαζί κι' έγώ, κι' ο άλλος ο λεδέντης,
διότι φθάνει κτ' αυτές και ο Μουν'ρ έφέντης,
που ο Σουλτάνος ο Χιμίτ' στούς γάμους μάς τόν στέλλω
και τ'ονομα του σάν είπη: θαρρείς πως τρής παστέλι,
Π.—Κυτάξω σύννεφα καπνού είς τών Νυμφών τούς λόφους
και άρχινώ μεταβολάς νά κάνω άγχιστρώφους,
κι' είς των έφεδρων τάσσομαι τάς τάξεις και σειράς
κι' από τά όπιθεν βροντώ έκ της πολλής χαράς.
Φ.—Κι' έγώ τό ίδιο, Περικλή, μου φαίνεται: πως κάνω
και τό ραβδί μου παραιτώ και τό τουφέκι πιάνω,
και στέκομαι είς την γραμμήν με πόζα και καμάρι,
και την γαϊδουρα μου πουλώ μαζί με τό σαμάρι,
μά και γυναίκα και παιδί τάφινω κατ' έμέρος...
Π.—'Όρσε λοιπόν τρείς ματσουκιές πριν γίνης Γρεναδιέρος

Ο Φιλήμων φλυαρών
κι' οίονει παραληρών.

'Όποιον κλέος αληθώς μεγάλον με προσμένει...
ανοίγονται τά ιερά των 'Αθηνών τεμένη,
παντού ζωή και κίνησις, παντού δραστηριότης,
από τόν λήθαργον 'Ξυπνά ο κάθε πατριώτης,
και ή 'Εργάνη 'Αθηνά την δίκελλαν βαστά
και των προγόνων άρχισαν νά τρίζουν τά όστια.

'Εδώ κι' εκεί εργάζονται με πόδας και με χείρας,
τά σκυρα όλα στρώνονται με τούς δδοστρωτήρας,
ελα πηγαίνουν μια χαρά, περίφημα, ώραία,
υψόνονται τά χαμηλά και ή Καπνικαρέα,
μά φαίνεται 'ψηλότερος και ο Λυκαβητός,
και στόλοι άνυψόνονται ήλεκτρικού φωτός.

Καθ' όλα έξωραϊσμός και νύκτα και ήμέραν...
δέν έκαμε ο Περικλής την πόλιν καλλιτέραν,
και άν την εκαλλώπιζε με κόσμους λαμπροτάτους,
άλλ' ουτε ώνειρεύθη άν του Χόρν τούς αποπάτους.
'Εμπρός, έμπρός, εργάζεσθε... κανείς καιρόν μη χάνη...
ο Αυτοκράτωρ έρχεται, ο Αυτοκράτωρ φθάνει.

Είνα: καιρός ν' άνδειχθώ κι' ή φίλη μας πατρίς...
σημαίει παραγγέλλει ως χιλιάδες τρέις,
άφης μεγάλη άς στήθω κι' έχει έν τή Σταδίω,
και άν δέν φθάνη μοναχή, άς γίνουν άλλαι δύο,
και άν δέν είναι άρκετά, άς γίνουν πέντε κι' έξη,
και ο τού Δόμου πικτωλός χωρίς φειδώ άς τρέξει.

'Όπου κοπρών δυσώνυμος κι' ούρητηρίων ρυτός
εδω: άς γίνη εὐθαλής και μυροβόλος κήπος,
και όπου λάκκος άνοικτός και χύματος σωρός
λαμπρόν αναβρυτήριον άς γίνη αὐθαρεί,
κι' είς τοούτο πάλιν θεώτερον, κι' είς τοούτο πάλιν τρίτον,
με σταλακτίτας, μ' άνδηρα, μ' άγάλατα Χαρίτων.

Νά! άς φωτίση καθαρός ο του 'Ηλίου διάκος
κι' ήμās, τούς καταχούνατας τούς Σκύθας και δαρδάρους,
και όπου έτοιμόδροπος και ρυπαρός οικίσκος
ας ίδωμεν αὐτοστιγμεί ναούς καλλιμαρμάρους,
και όπου μάνδρα δυσειδής και βόρβορος και βρομα
άμέσως άς χρωμαισθώ με της Λαμπρής τό χρώμα.

Ἐμπρός, ἔμπρός, ἄς ἐργασθῶν αἱ χεῖρες καθενός...
πλατεῖα θέλω νὰ γενῇ ὁ δρόμος ὁ στενός,
μὰ θέλω τρεῖς πλατύτεροι νὰ γίνουν κι' αἱ πλατεῖαι
καὶ νὰ φουντώσουν ἑξαφνα πυκναὶ δενδροφυτεῖαι,
πλατὺ νὰ γίνῃ τὸ στενὸν καὶ τὸ πλατὺ πλατύτερον,
νὰ μὴ μᾶς λέγουν ἄχυρον πῶς τρώγομεν καὶ πίτερον.

Ἐμπρός, ἐξωραῖσατε τὸ πᾶν μετὰ σπουδῆς...
ὦ Αὐτοκράτορ Γερμανέ, ἔλθε νὰ μᾶς ἰδῇς.
Ἰδοὺ!.. ἀπεκαθάραμεν τοὺς πρὸ αἰώνων ρύπους
καὶ νῦν ἰδὲ τοὺς κρεμασιόδους τῆς Βαβυλῶνος κήπους,
καὶ ἀηδόνων ἄκουσε τοσαύτας συναυλίας,
καὶ πάτησε εἰς γῆν χρυσήν, εἰς γῆν ἐπαγγελίας.

Τὰ πάντα τοῦ Φιλήμονος τὴν εὐκλειαν λαλοῦν
καὶ ἔπου κόπροι φαίνονται κι' αὐταὶ μοσχοβολοῦν.
Ἵτης νέας Ἱερουσαλὴμ τὸ δοξασμένον γῶμα
τὸ πᾶν ἀρωματίζεται, μοσχοβολᾷ κι' ἡ βρωμα,
καὶ οἱ ἀπόπατοι τοῦ Χέρν μὲ τὸ ἤλεκτρικόν
ταχέως κομμωτήρια θὰ γίνουν γυναικῶν.

Εἰς τὰ τριμῆνη πρόσελθε καὶ σὺ τὰ ἱερὰ
νὰ ὄῃς ἀριστουργήματα καὶ δόξα μὴ φορά.
Νὰ μεγαλεῖα γνήσια, σωστά καὶ ἀληθῆ...
ἔλθε καὶ ὅττην Ἀκρόπολιν τραπέζι νὰ σοῦ στρώσω,
καὶ ἂν ὁ Δῆμος πίστωσιν εἰς τοῦτο ἀρνηθῇ,
ἀναλαμβάνω μόνος μου ἐγὼ νὰ τὸ πληρώσω.

Κάτσε νὰ φῇς, κάτσε νὰ πῇς, κάτσε νὰ τραγουδήσῃς,
κάτσε ἄερα καθαρόν καὶ σὺ νὰ καθουρδίσης.
Ἀνάγκη τὸ συμπόσιον νὰ γίνῃ ὅπως ὅπως
κι' ἂν πρέπει νὰ ξεπατωθῇ ὁ Δῆμος καὶ ὁ τόπος,
διότι, ἂν ματαιωθῇ, ἄλλοιμονον σ' ἐμένα,
τὰ τόσα μου τρεχάματα πηγαίνουν ὅτ' αἰ χαιμένα.

Ἰδέτε... παρακάθημαι ὡς μέγας καὶ πολὺς
μὲ τόσους Αὐτοκράτορας, μὲ τόσους Βασιλεῖς.
Καθὼς ὁ μέγας Περικλῆς Ὀλύμπιος θὰ γίνω...
τί τύχη ἀπροσδόκητος καὶ πόσαι συγκινήσεις!...
ὕπὲρ τοῦ Αὐτοκράτορος τῶν Γερμανῶν προπίνω
καὶ πολυγλώσσους καὶ στρυφνὸς παρλάρω προσφωνήσεις.

Ἡ δόξα μου μεσουρανεῖ, ἀνέρχομαι εἰς ὕψη...
ὦ Αὐτοκράτορ βᾶστα με, διότι θὰ μεῦ στρίψῃ.
Ψυχὴ μεγαλειότητος, μὴν πάλλῃς καὶ σκιρτᾷς,
κροαίτε τὸ κεφάλι μου κι' οἱ ἔοχαται κι' οἱ πρῶτοι,
καθόσον εἶναι κίνενοι μετὰ τὸς ἑορτὰς
μὴν πέσω εἰς τὰ δίχτυα κι' ἐγὼ τοῦ Τσιριγώτη.

Ὁ Ρωμηὸς γνωστὸν πᾶς κἀνω—πῶς ὅτ' σπῆτι μου ἀνέδη,
ὅττην Νεάπολιν ἀπάνω, —κι' ἀπὸ τοῦδε συνορεύει,
μὲ ξενοδοχεῖον Εὐδῆ, —ὅτ' ὅτ' ἀδὶ, τρεῖς ὅτ' ἐσθί,

Τυποὶς τοῦ Σταυριανοῦ—τοῦ ἱππέως τοῦ κλεινοῦ.

Ἰδοὺ!... Μονάρχαι κροταῖοι τὸν Δήμαρχον τιμοῦν
καὶ δικεφάλους ἀετοὺς ὅτ' στήθος μου κρεμοῦν.
Θεὸ μου τί παράσημα!... δι' ὄνομα Κυρίου
ὁ Αὐτοκράτωρ ἄς ἔλθῃ καὶ πρὶν τοῦ Ὀκτωβρίου,
κι' ἡ σήμερον ἢ αὔριον οἱ γάμοι ἄς γενοῦν,
διότι ὁ καλλωπισμὸς μοῦ ἔστριψε τὸν νοῦν.

Ἀνάγκη τὸ συμπόσιον νὰ γίνῃ ἐσπευσμένως
καὶ χιλιάδας ἑκατὲν ὁ Δῆμος ἄς σκορπίσῃ,
διότι μόνον δι' αὐτοῦ θὰ δαξασθῇ τὸ γένος
κι' αὐτὸ ὅτ' Αὐτοκράτορος τὰ μάτια θὰ κτυπήσῃ.
Ἐμπρός, ἔμπρός, ἐργάζεσθε... κανεῖς καιρὸν μὴ χάνῃ...
ὁ Αὐτοκράτωρ ἔφθασε, ὁ Αὐτοκράτωρ φθάνει.

(Ἐνφ' αὐτὰ μονολογεῖ, τὴν ράβδον ἐπισείων,
καὶ ὀνειρεύεται σταυροὺς ἀπ' ὅλας τὰς Δυνάμεις,
ὁ Γουλιέλμος ὡς σκιὰ φανεῖς ἐκεῖ πλησίον
τοῦ δίδει τὸ παράσημον τῆς Ἀνοικτῆς Παλάμης.)

Καὶ ὀλίγαις ποικιλίαις,
μ' ἄλλους λόγους ἀγγελίαις.

Γιῶτα Ζερβοῦ Κακοῦργοι, νέα μυθιστορία...
εἰς ταύτην δρᾷ κακούργων αἰμοχαρῶν σωρεία,
ποῦ ὁ καθένας τρέμει κι' ἱλιγγιᾷ καὶ πάλλει...
ὅττην Κέρκυρα ἐβγήκε τύποις τοῦ Νι Πετσάλη.

Τοῦ πρώτου Πρακτορείου ὀλίγαις καταχρήσεις,
ποῦ πρὸ καιροῦ ἰδρύθη μὲ εἰωνοὺς αἰσούς,
τὰς ἀναιρῶ ἀμέσως χωρὶς παρατηρήσεις...
συμβαίνουν τὰ τοιαῦτα καὶ εἰς τοὺς Παρισίους.

Τὸ μέγα τοῦ πολίτου Ἐγκυκλοπαιδικόν,
μὲ ἄλλους λόγους ἦτοι τὸ νέον Λεξικόν,
καὶ ἄλλα πάλιν τεύχη ἐξέδωσεν ἐσχάτως,
καὶ γίνεταί μεγάλη ἐξώδευσις ὅτ' κράτος.

Ἀλλὰ καὶ τοῦ Καμπόυρογλου τῆς νέας ἱστορίας,
ποῦ ἐποχὰς τῶν Ἀθηνῶν ἐξιστορεῖ μυρίας,
νεώτερα φυλλάδια ἐβγήκαν κατ' αὐτάς,
καὶ οὐκ ὀλίγους ἀποκτᾷ κι' αὐτὴ συνδρομητάς.

Τοῦ Κόκκου τὰ Ποιήματα πρὸς πέντε φράγκα μόνον
μετὰ πολλῆς κομψότητος καὶ γλαφυρῶν εἰκόνων,
πρωτεύοντα εἰς καλλονὴν καὶ εἰς φιλοκαλίαν
κι' ἐστ' ὅτε εἰς ἀρμονιῶν καὶ μέτρων ποικιλίαν.
Τοῦ Κόκκου τὰ Ποιήματα... ζωή, χαρὰ καὶ γέλως,
καὶ ἄλλ' εὖνα, ντοῦε, τρέ, πρὸ τοῦ νὰ πάρουν τέλος.

μὲ χιμῆρον μὲ μὴ μάνδρα, —μὲ μεγάλ' οἰκοδόμη,
καὶ μὴ γῆρα δίχως ἀνδρά, —πρὸς τὴν ἄλλαν ἐπαμεινῇ.

